

Arrest

**nr. 100 237 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zambiaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DEMYTENAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2012 wordt het huwelijk tussen de verzoeker en mevrouw V.N., van Belgische nationaliteit, gesloten ten overstaan van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Kortrijk.

Op 29 mei 2012 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg.

Op 13 juli 2012 stelt de lokale politie een verslag van samenwoning op.

Op 30 oktober 2012 maakt de stad Kortrijk aan de diensten van de verweerder melding van echtelijke problemen tussen de verzoeker en zijn echtgenote.

Op 31 oktober 2012 laat de stad Kortrijk weten dat mevrouw V.N. klacht heeft ingediend bij de politie, en dat van deze klacht een proces-verbaal met nr. KO45L1021621/2012 werd opgesteld.

Op 19 november 2012 maakt de stad Kortrijk het voornoemde proces-verbaal over aan de diensten van de verweerder. In het desbetreffende proces-verbaal wordt melding gemaakt van intrafamiliaal geweld en verklaart mevrouw V.E. dat zij op 30 oktober 2012 bij haar ouders is ingetrokken en dat zij van plan is te scheiden.

Sinds 3 november 2012 is mevrouw V.E. ingeschreven op een ander adres dan de verzoeker. Zij verblijft sinds die dag officieel bij haar ouders.

Op 28 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 3 december 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.05.2012 werd ingediend door:

*Naam: S(...) Voorna(a)m(en): J(...) L(...) Nationaliteit: Zambiaanse
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Uit het PV nr KO.45.L1.021621/2012 dd 30.10.2012 blijkt dat de echtgenote van betrokkene een klacht intrafamiliaal geweld heeft neergelegd lastens betrokkene.

Uit dit verhoor blijkt dat er zware relationele problemen zijn tussen beide.

Uit een tweede verhoor dat later die dag werd afgenomen (bijlage aan PV nr KO.45L1.21621/2012 dd 30.10.2012) blijkt dat de echtgenote diezelfde dag nog het echtelijk dak heeft verlaten.

Er is dus geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging tussen beiden noch van een gezinscel.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de vereiste voorwaarde van artikel 40bis, §2,1° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat ‘als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1°: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt’.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“In de bestreden beslissing wordt verzoeker ten onrechte de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd en wordt een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

In de bestreden beslissing stelt men geheel ten onrechte dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker is sedert 26.05.2012 getrouwd met mevrouw N(...) V(...). Zij hebben hun gezinswoning in Kortrijk.

In de maand oktober ontstonden er tussen beiden relationele problemen. Dit kwam op zijn hoogtepunt op 30.10.2012.

Echtgenote van verzoeker meende slachtoffer te zijn geweest van intrafamiliaal geweld en contacteerde de politie.

Ze werd verhoord en diende een klacht in. Diezelfde avond zou ze bij haar ouders verblijven teneinde zichzelf en verzoeker enige periode van rust te geven.

Verzoeker en echtgenote hebben zich inmiddels verzoend en wonen terug samen in de echtelijke woning te Kortrijk.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn nog steeds gehuwd en er is geen enkele sprake van een echtscheiding.

Ook aan de klacht die echtgenote van verzoeker ingediend heeft, werd geen gevolg gegeven.

Er is geen enkele reden voor handen waarom verweerster de aanvraag van verzoeker zou weigeren. Hij voldoet aan alle wettelijke voorwaarden gesteld.

Verweerster heeft uit een pv, waarin de echtgenote van verzoeker stelt het dak te hebben verlaten, afgeleid dat er geen relatie meer is tussen partijen, minstens dat verzoeker geen gezinscel meer vormt met zijn echtgenote.

Verweerster heeft nagelaten ook maar enig verder onderzoek te doen: zij heeft geen van beide partijen gecontacteerd om duidelijkheid te verschaffen.

Verweerster heeft zich gebaseerd op een geheel eenzijdig document, dat volledig aan het moment verbonden was en geen enkele duidelijkheid verschaft over het verdere verloop, om een beslissing te nemen die een enorme impact heeft op verzoeker.

De verplichting van verzoeker om het grondgebied te verlaten zou namelijk tot gevolg hebben dat verzoeker en echtgenote elke kans wordt ontnomen om hun nog steeds bestaande huwelijk te beleven.

Verweerster neemt een beslissing waarin zij enkel verwijst naar een document dat volledig eenzijdig werd opgesteld en geeft geen specifieke argumenten aan waarom de weigering zou gerechtvaardigd zijn. Verweerster verzuimt dan ook aan haar motiveringsplicht.

Gezien verweerster daarenboven nagelaten heeft om ook maar enig onderzoek naar de persoonlijke omstandigheden tussen verzoeker en zijn echtgenote te doen, schendt zij hiermee haar zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verzoekt daarom dat de beslissing d.d. 28.11.2012 zou worden vernietigd."

De verzoeker erkent dat zijn echtgenote jegens hem een klacht heeft ingediend en dat zij op 30 oktober 2012 bij haar ouders introk teneinde zichzelf en de verzoeker enige periode van rust te geven. Volgens de verzoeker hebben beiden zich inmiddels verzoend en wonen zij terug samen in de echtelijke woning in Kortrijk. Aan de klacht zou geen gevolg zijn gegeven. De verzoeker stelt dat hij gehuwd is en dat er geen sprake is van een echtscheiding, hij meent dat hij aan alle wettelijke voorwaarden voldoet en dat er geen reden is om de aanvraag te weigeren. De verzoeker verwijt verweerder geen onderzoek te hebben gevoerd en geen van de partijen te hebben gecontacteerd om duidelijkheid te verschaffen. Door zich enkel te baseren op een document dat volledig eenzijdig werd opgesteld, door geen onderzoek te doen naar de persoonlijke omstandigheden tussen de verzoeker en zijn echtgenote en door geen specifieke argumenten te geven ter rechtvaardiging van de weigering, zouden de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op

verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie: er is geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging tussen beiden noch van een gezinscel. Hierbij wordt verwezen naar de verklaringen van de echtgenote van de verzoeker naar aanleiding van haar klacht wegens intrafamiliaal geweld. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het motief dat er geen gezamenlijke vestiging noch een gezinscel meer was tussen de verzoeker en zijn echtgenote, is een afdoende feitelijk motief voor het weigeren van het verblijf aan de verzoeker. De verweerder is geenszins gehouden om de motieven van dit feitelijke motief uitdrukkelijk in de bestreden beslissing mee te delen. De formele motiveringsplicht reikt immers niet zo ver dat ook de motieven van de motieven dienen te worden weergegeven. Tevens blijkt de correcte wettelijk grondslag te zijn vermeld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen blijkt niet.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het onderzoek naar de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht hangt *in casu* samen met het onderzoek naar de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet is deze bepaling eveneens van toepassing op de familieleden van een Belg die hem/haar begeleiden of zich bij hem/haar voegen.

Deze bepalingen zijn duidelijk: de verzoeker dient zich te voegen bij zijn echtgenote. Een gezamenlijk vestiging is derhalve vereist om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, van een gezinscel, van een reële, echtelijke band, van een levensgemeenschap. De verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in de mate dat hij zou bedoelen dat het bestaan van het huwelijk op zich, waarin geen echtscheiding heeft plaatsgevonden, voldoende is om aan de wettelijke voorwaarden voor verblijfsrecht te voldoen.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan de verweerder zich wel degelijk steunen op het proces-verbaal nr. KO45L1021621/2012 van 30 oktober 2012. Uit de verklaringen van de echtgenote van de verzoeker, zoals opgenomen in dit proces-verbaal, blijkt immers duidelijk dat de echtgenote van de verzoeker de echtelijke woonst heeft verlaten, dat er klacht werd neergelegd wegens intrafamiliaal geweld en dat mevrouw V.E. aangeeft te willen scheiden en hieromtrent reeds een afspraak heeft gemaakt bij een advocaat en dat zij de verzoeker op 30 oktober 2012 's avonds reeds op de hoogte bracht van haar voornemen om te scheiden. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de stad Kortrijk op 19 november 2012 aan de diensten van de verweerder een uittreksel uit het rijksregister

overmaakte, waaruit blijkt dat mevrouw V.N. sinds 3 november 2012 effectief op het adres van haar ouders is ingeschreven en zij sindsdien dus tevens officieel bij haar ouders verblijft.

Waar de verzoeker stelt dat hij en mevrouw V.N. zich terug hebben verzoend en dat zij terug samen wonen, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De verzoeker vermeldt niet wanneer hij terug is gaan samenwonen met zijn echtgenote, noch geeft hij aan in welke mate hij met haar terug een gezinscel zou vormen zoals gedefinieerd in de rechtspraak van de Raad van State. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat op 3 januari 2013 een aanvraag werd gedaan tot het heropstarten van de procedure gezinshereniging, dit op basis van een verklaring van mevrouw V.N. van 27 december 2012, doch deze vraag alsook de verklaring dateren van na het nemen van de thans bestreden beslissing. Aangezien de verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing niet over dergelijke informatie beschikte en hij er ook niet kon over beschikken gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen vooraleer mevrouw V.E. haar verklaring opstelde, kon de verweerder er uiteraard ook geen rekening mee te houden.

Er moet tevens wordt opgemerkt dat de verzoeker nogal vaag is in zijn betoog waar hij de verweerder verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar *“de persoonlijke omstandigheden tussen verzoeker en zijn echtgenote”*. De verzoeker erkent immers in zijn betoog dat er moeilijkheden waren in de relatie en dat zijn echtgenote op 30 oktober 2012 klacht heeft neergelegd en dat zij toen ook de echtelijke woonst heeft verlaten. De verzoeker geeft niet aan met welke andere persoonlijke omstandigheden de verweerder dan wel precies nog zou moeten rekening houden. Aldus geeft de verzoeker niet aan welke concrete elementen in de thans voorliggende zaak zouden zijn veronachtzaamd. De Raad ziet bovendien niet in welk verder onderzoek de verweerder nog had moeten doen: uit het in de bestreden beslissing genoemde proces-verbaal nr. KO45L1021621/2012 blijkt duidelijk dat er zware echtelijke moeilijkheden waren tussen de verzoeker en zijn echtgenote. Bovendien blijkt uit dit proces-verbaal tevens dat de echtgenote van de verzoeker de echtelijke woning heeft verlaten op 30 oktober 2012. De vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de betrokkenen wordt bovendien ook later bevestigd, meer nog uit de gegevens waarover de verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte, blijkt dat echtgenote van de verzoeker op 3 november 2012 officieel van woonplaats is gewijzigd en zij sindsdien is ingeschreven bij haar ouders. In het administratief dossier is geen enkel gegeven van de verzoeker opgenomen waaruit zou kunnen blijken dat mevrouw V.E. nog voor het nemen van de thans bestreden beslissing terug in de echtelijke woning is ingetrokken.

Waar de verzoeker stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar het *“verdere verloop”*, gaat hij voorbij aan de beperkte tijd die de verweerder ter zake is toegemeten. Uit het bepaalde in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en artikel 42 van de vreemdelingenwet volgt immers dat de verweerder in elk geval binnen de zes maanden na de aanvraag een beslissing dient te nemen. *In casu* diende de verzoeker op 29 mei 2012 een aanvraag in tot het verkrijgen een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, (bijlage 19ter), zodat de verweerder zich alleszins voor 29 november 2012 over deze aanvraag diende uit te spreken. De gemachtigde van de staatssecretaris had dan ook, wettelijk gezien, geen enkele ruimte om het *“verdere verloop”* van de ontwikkelingen tussen de verzoeker en zijn echtgenote af te wachten toen hij op 28 november 2012 zijn beslissing nam.

Bij het onderzoeken van verzoekers aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, heeft de gemachtigde rekening gehouden met de stukken die zich op dat moment in het administratief dossier bevonden. Uit het geheel van deze stukken blijkt dat inderdaad kon worden vastgesteld dat er geen sprake is van gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel tussen de verzoeker en zijn echtgenote.

Waar de verzoeker hekelt dat er geen contact met hem of zijn echtgenote werd opgenomen, laat hij na aan te duiden welk beginsel of welke bepaling een dergelijke verplichting zou instellen. Uit de stukken waarover de verweerder beschikte blijkt bovendien dat de echtgenote van de verzoeker op 30 oktober 2012 de gezinswoning heeft verlaten en dat zij sinds 3 november 2012 is ingeschreven op een ander adres. Er kan niet worden ingezien waarom de verweerder, gelet op deze feitelijke vaststellingen, contact zou moeten opnemen met de betrokkenen alvorens de bestreden beslissing te treffen. De verzoeker laat tevens na te duiden in hoeverre een contactname met hem of zijn echtgenote de appreciatie van de verweerder had kunnen veranderen. De kritiek van de verzoeker is dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vast *in casu* werd uitgegaan van een correcte feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Er ligt evenmin een schending voor van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE